

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; udgivet ved F. L. Liebenberg.

Titel | Title:

Vaulundurs Saga

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : P. G. Philipsens Forlag, 1888

Fysiske størrelse | Physical extent:

62 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Oehlenschläger.

Vaufindurs Saga.

1888.

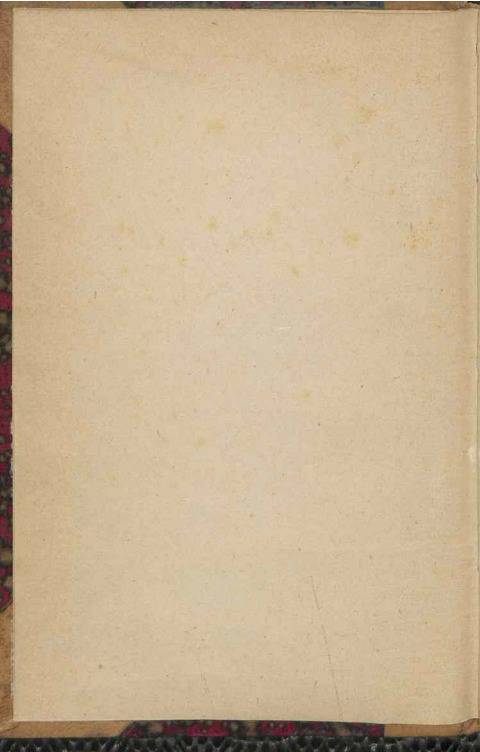
57.- 319.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022042107

Folkeudgave Nr. 21.

Oehlenschläger.

Vaulundurs Saga.

Udgivet

ved

J. E. Liebenberg.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens forlag.

Trykt hos Rielsen & Sydsøe.

1888.

Vinmarken er et Land, som ligger saare høit oppe
 mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig
 kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen.
 Aften- og Morgen-Røde løber i Et; og hvad der be-
 gynder og ender den lange, varme Dag længer Syd
 paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbæmmer,
 det glimter her heel mat og sørgeligt, paa det at
 Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Over-
 flødighed af Bøxter og Urter sløgtet fra disse Ene-
 mærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig
 til Forsteningerne, vøge omkring paa de nøgne Fielde,
 der den meste Tid ere bedækkede med Is og Sne.
 Fjokkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnærpede,
 og Rensdyret er af Fæ næsten det Eneste, hvad der
 opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret
 er Solen ganste ikke tilsynne, og da er det kun nogle
 sjære Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret
 ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi
 hvad Landet mangler over Jordforpen, det erstattes
 igien fuldeligt ved hvad der udi Biergene findes.
 Og er det, ligesom den udvortes Natur vilde hentyde
 paa den Rigdom, der er udi Biergene, da den har

Udseende og Frændskab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys, om hvilke nyligen er meldet. Selv Menniskene have en besynderlig Overeensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige, men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte, og da de i Almindelighed have en ypperlig Forstand og stor Kløgt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saa som Fjeldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lyset, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som boe længer Syd paa; de ere gode Biergfolk og ypperlige Smedde. Og da de nu al deres Tid leve i en selsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed med den skulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siæl heel underlige og selsomme Ting, der ere Andre ubekiendte, hvilket er Marsag i at de besidde Spaadomskraft og sær Wiisdom.

Slagfidur, Egil og Baulundur vare Brødre af Finnernes St. Deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennisker, som opvoxe i Overflødighed, og Intet mangle, og Intet maae undvære formedelst Rødtørstis Skyld, gierne trives bedre, end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skønne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Kløgt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rense det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brødre vare

i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade, og arbejdede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldflump, som udmærkede sig fremfor de øvrige i Fiinhed og Ypperlighed. I denne Guldflump sad der trende store Edelstiene af forskjellig Farve, een rød, een grøn, og een blaa, som tilsammen udgjorde et jelsomt Tegn. Denne bare de hjem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare flog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldflump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde længe ikke tale for Sorg og Drøvelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sønnerne spurgte hende om hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte for dem eller deres Et, saa sagde Moderen: „Al, mine kiære Sønner! eder er en stor Lykke besfieret.“ Da nu Sønnerne trængte ind paa hende, og spurgte hende, hvi hun da græd og klynkede, naar der intet Ondt var dem i Vente, men tværtimod alt Godt, saa sagde hun: „Al, mine kiære Børn! tilgiver mig min Bedrøvelse og Graad. Det gjør mig saa bitterlig ondt, at I skulle stilles fra mig, da jeg dog havde troet, at Intet uden Døden skulde adstille os.“ Derpaa sang hun, uden at oppebie Sønnernes Svar, saaledes, efter at hun først endnu en Gang heel agtsom havde betragtet Guldflumpen med den røde, grønne og blaa Edelsteen:

Grøn siger: Græs,

Blaa: klar Himmel,

Rødsteen: Roser,
 Guld: væn Mø.
 Længer ned
 Jer Nornen vinker,
 Hvor lysblaa Himmel
 Om spraglet Baargræs
 Venligt hvælver.
 Lielievande
 Med guldgule Lokker
 Skal der eder kryste
 Til hvide Bryste.

Da Slagfidur, Eigil og Baulundur det hørte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden om hvorlunde de skulde faae sig Hustruier efter deres Sind, thi Landets Qvin-der vare smaae og uanseelige, og deres Hjerter vare blevne hardt betagne af Længsel efter de skionne Qvin-der, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdotter, ofte havde talet. De havde tidt besluttet at drage did, men deres Forældres Bønner havde holdt dennem tilbage. Det var derfor den høie Tid, at dette lykkelige Varsel indtraf, thi de trende unge Kæmper længtes faare, og det var heel uynkeligt, at see dem gaae søvnløse om Natten over de kolde Sneebierge med Riim i Lokkerne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen ved sær Blisdom havde aabenbaret denne deres tilstundende Lykke, og Forældrene saae, at det var en Styrelse af Nornerne, som

sidde under den Aft Ygdrasil i Aegard, og bestemme Mennistenes Stiebne, saa sloge de sig til Taals, hvorvel de begge, sær Moderen, sældte bittre Taare. Derpaa klædte de trende Brødre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd ved deres Lænder, og satte Guldhjelme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldklump. De trende Edelfstene, som derudi befandtes, havde de deelt, og paa en kunstig og siindrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Dannished. Slagfidur havde valgt den grønne, Eigil den blaa, men Baulundur den røde. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Slæder, og joge afsted. Og var det da heel underligt, at skue de trende Unger-
svende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandserplader, siungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne mellem Granerne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Riim ned paa deres Hielmbuße, i det de fore dem forbi.

De kiørte længe indtil den klare Midnat, da Stier-
nerne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfgenhed, for at see, hvorhen de vilde styre deres Naas. Som de nu fore over Sletten forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd komme vrimlende ud af Bierget, og løbe hen imod dem over Sneen saa let, at der slet intet Spor kiendtes. De havde graae Trøier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Guer, røde Vine, og sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Vinene. Det var Svart-

alser, som, da de komme nærmere til Slæden, gavede sig til at danske rundt omkring den, og siunge:

Slagfid, Egil,
 Dertil Baulund,
 Kongesønner!
 Hvi vil I svigte?
 Fødte Finner!
 Fødte Biergmænd!
 Den grønne Karfunkel
 Bedr' end Græs er,
 Rosenstenen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Luft er.
 Hvi vil I fornægte
 Finnevæsen?

Egil slog paa sin Keen, saa at den foer frem, og styrtede een af Svartalserne til Jorden; da standsede de andre den udi sin Fart, og siunge atter:

Under Jordskorpen
 Er Finneverduen,
 Er Finneglæden.
 Sog ei uden,
 Hvad inden I eie!
 Forsmaa ei de spøgende
 Smaae Svartalser!
 Vi vise jer Veie
 Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.

Det Bedste er inderst,
 Og ei yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Keen, saa at den foer frem,
 og styrtede endnu een af Svartalserne til Jorden; da
 standsede de andre den atter udi sin Fart, og siunge
 atter:

Fordi Egil
 Ald Keenens hoved,
 Fordi Slagfidur
 Ald Keenens hoved,
 Bort Had dem følge:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dødstid!
 Fordi Baulund
 Svartalsen svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han hoved.
 Farvel, I Finner!
 Kongesønner!

Derpaa saae man dem ved det klare Maanskin løbe
 over den hvide Slette hen i Bierget igien. Deres
 Stemme havde en underlig Klang, den lød, som naar
 svag Nattervind hvisler giennem Sneen i Smaakrat;
 og som de tørre Løv, der rives af, naar saa sneer, og
 møde sig i Luften, var deres Dands.

De trende Brødre bleve heel underlig til Mode over dette Blindværk. Dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre, end Svartalfernes forvirrede Sang, som de desuden ingen ordentlig Rede kunde finde udi; thi droge de hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Spise og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve alt for trætte, i deres Slæder, og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade komme de efter adskillige Dagrejser til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ufsdalen formedelst de mange Ulve, som derudi befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange og skønne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varede, af Fiskeri, og af at gaae paa Jagt efter Ulve og Bjørne, af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Vaaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen; og da nu de pene Smaablomster myldrede frem af den støre, lune Jord, da bleve de saare glade, og mærkede vel, at Spaadommen snart vilde gaae i Opfyldelse, sær da Himlen blev saa giennemsigtig og blaa, som Edelfstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den gamle Drift, saa ginge de en Dag hen i et af de Fjelde, som omringede Ufsdalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Klarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede, at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som

der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæssede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da mødte dem pludselig et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de stuede trende Møer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som vare finere og gulere, end Hørren, de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Raffen, og slagrede derfra i bølgende Løkker ned over deres fylldige hvide Skuldre og Bryster. For Kisten vare de ranke og smukke, med store blaae Øine, hvilke de meget milde fæstede paa de trende Brødre. Slagfidur, Eigil og Bautlundur bleve herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættets Forundring; thi de trende Møer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat, og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Ansyn at stue som de trende Edelstene; og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi besandtes, viste sig for deres Øine som den nyssbenævnte Guldflump, kun meget større og skønnere.

Da de altsaa ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Møer, for at kundgiøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem. Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Ansyn, og bleve bestraalede af deres store Skønhed, da kunde de ganske Intet tale. Da sang Møerne:

Edle Kongesønner!

Slagfid! Eigil! Bautlund!

Gil jer, ædle Kæmper!

Svanhvid, Alrun, Alvilb
 Kornerne hidsendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Aftom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme, og førte dem ind i deres Gaard, hvor kort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid usforstyrret lyffeligen og vel tilfreds. Slagfidur sit Svanhvide, Eigil Alrun, Baulundur Alvilb.

Men nu hændte det sig en Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dem, og sagde: „Kjæreste Husbønder! vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos eder. Vi ere Balthyrer, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbønders Omsjævnelse. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maae derfor med Taalmod søie os i den, hvilket vi ogsaa raade eder at gjøre, hvis I ville vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter eders Villie, som det sommer sig gode Egtehustruer at gjøre.“ De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrøvede over denne Tale. De sagde: „Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af eders Omgang, saa lidt som I af vor.“ Balthyrerne svarede: „Vi blive aldrig gamle, og stærke haardsjøre Mænd, som I, ældes ikke saa juart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller

grænne eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trende Røgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangle I aldrig Malm at smedde af, kunne altsaa blive rige, samt høit anseete og berømmelige Mænd." Da de havde sagt disse Ord, lagde de Røglerne paa Bordet, kyskede deres Husbønder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrovede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der thyst og skummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Føden; i Qvæld, naar det mørknedes, satte de sig taanse hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde, de der havde nydt ved deres kiære Hustruers Omsavneser. Til sidst besluttede Slagsfidur og Eigil at drage vide ud i Verden, for at op-søge deres Qvinder igien. Baulundur, den Yngste, raadte dem med floge og fornumstige Ord derfra, i det han sagde: „Hvad hjælper det, at flakke omkring? I hvilken Kant af Verden ville I udbrage for at op-søge dennem? Uden Tvivl flyve de usynligen giennem Luften. I ville fare vild og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omfavne eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Mars Udløb." Brødrene agtede kun lidt paa hans Tale, thi Elstov og Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Braage med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Mød, saa toge de Afsted med deres Broder, og ginge bort. Baulundur var saare

mod i Hu, og Taarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu en Gang have Taalmodighed; men Brødrene svarede ham: „Vi formaae ikke at sætte os imod den store Forlængsel, som hverken lader os have No Nat eller Dag.“ Bade ham derfor passe Huset vel, og skalte over deres Eien- dom efter eget kloge Dykke, indtil de komme tilbage. Da nu Baulundur saae, at det nyttede slet intet, at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem som en god Broder en lykkelig Reise, bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans kiære Hustru Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Halsen. Hverpaa Slagsfidur, den Ældste, sagde: „Hvorvel jeg har et godt Haab, min kiære Broder! og fuldvel troer, at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende, eller død.“ Traadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden, og sagde: „Saa længe dette Fod- spor staaer tydeligt og uforkrænket, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det til- dækket med Muld, da betyder det, at jeg er sotsdød, og hviler neder i Jorden.“ Eigil, som tyktes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det

samme; hvorpaa de vandrede bort, efter at de først havde staaet sig tvende Vandringsstave udi den tykke Skov. Baulundur stirrede efter dem, saa langt hans Øine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gik han hjem grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Vej. Genimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som stregede sig giennem Eggen. Her holdt de deres Maaltid, og drukkede hinanden til af de store Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Aftenen var kølig og sval, det grønne Løv i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en liflig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunget omkring paa de smaa Øviste, quiddrede af al Magt. Brødrene affpændte for ydermere Mageligheds Skyld deres Guldhielme med de skønne Edelstene, og lagde dem ved deres Side. Slagfidor syntes, at den grønne Karfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skær fra sig, som nu; dens Straaler fløde paa det besynderligste sammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Løv, og det var ham fast umuligt, at stielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddeelte hinanden deres Glands. Eigils Hielm laae ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bølger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidsjerne i tvende Muldvarpestud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammensstale, thi Møden og den smukke Aften havde gjort dem op-

rømte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Synskredsen lige over for dem, blandede paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straaede fra de store Guldhorn. Som de sadde allerbedst, blev Eigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte, hvad der fattedes ham, sagde han: „Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Bøddel, griner mig lige i Ansigtet.“ Slagfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Eigil sagde: „Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm?“ Slagfidur svarede: „Den sidder der endnu, men Natens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve.“ Eigil sagde betænkelig: „Ikke alene dens, men ogsaa Havets og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen hidsset er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge.“ Slagfidur vidste ikke, hvad han skulde svare. Han sagde: „Jeg har et godt Haab. Det blomstrer saa grønt, som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten.“

- Eigil svarede: „Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel langt, langt hen i den vide Verden efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaa, og derfor var Arunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valkyrie.“ Slagfidur ryttede paa Hovedet, og rakte ham Mødhorntet, hvilket Eigil strax tog; og da han havde drukket, fik han igjen sin forrige Munterhed.

Slagfidur drak nu ogsaa, og finge de dem begge en halv Rins, hvorover de glemte alle overstandne Gien-
 vordigheder, og besluttede ikke at hvile, førend de
 havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: „Finder
 jeg ikke min Euanhvide, da er jeg en Mand disværre.
 Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet
 giennem den klare Lust. Ingen Svane bryter sig,
 saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde og Tugt-
 hed. Det er den skønneste Dvinde, Sol har skinnet
 paa, og som nogen Mand har savnet.“ Eigil sagde:
 „Du liuger! Een Dvinde veed jeg, som hedder Alrun;
 ikke savner Odin Frigga med saa megen Bellsyt, som
 Eigil hende.“ Slagfidur sagde: „Aldrig har jeg
 endnu loiet, og skal den times stor Jammer og Meen,
 som siger mig det paa.“ Eigil svarede: „Ikke skælver
 Eigil meer, end en dybtplantet Bannerstage, skøndt
 han dog sagde, at du løist.“ Da Brødrene havde
 vexlet disse Ord, droge de ud deres store Slagsværd,
 og hug paa baade Hænder. Hvorpaa Slagfidur til-
 sidst spaltede Eigils Hielm, saa at Stenen brast; herover
 blev Eigil ganske fortumlet i Hovedet, og styrtede bag-
 lænds ned i Elven. I det samme forandrede Maanen
 sin Fldfarve, og blev bleg, som en Dødning. Slag-
 fidur stod længe i Tanker, og støttede sig til sit Sværd,
 i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var
 druknet. Da mærkede han som en Ræslen bag sig i
 Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse
 Ord synge med svage og hæse Røster:

God Tid! Ond Tid!

Graadstid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svartalserne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igien, og overveiede, hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side fuldkommen karst og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu havde saaret ham, og styrtet ham ned i Floden, og paa den Maade været Narlag i hans Død. „Sandelig,“ — sagde han, „der var Noget i hvad Eigil sagde om den uhydelige, uvisse, veiløse Længsel, som ikke vidste selv, hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Ro havde Dag eller Nat, men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelrum. Og begge Dele ere blaae. Og Stenen i Eigils Hielm var blaa. Og nu ligger han selv midt i Elven. Sandelig, der er et hoistforunderligt Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget deraf? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svartalserne; han forførte mig til det samme, og det er ikke godt, at have dem til Fiender.“ — „At!“ tænkte han saa igien efter en liden Stund, „jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder. Min Hustru er borte, og jeg vandrer ganske ene omkring i et fremmed, ubekendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Baulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast giøre Ende paa min store Betyrning og Bedrøvelse?“ — „Nei,“ tænkte han saa igien, „Kornerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Zor-den er grøn; og den er sikrere at forlade sig paa, end

Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru; og lader mig ikke afftrække." Som han det sagde, løftede han sine Dine til Himlen. Natten var bældmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt skinnende Lys. Det kom Slagsfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene støttet til sit Sværd ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Særshyn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straalestikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig, og endelig saae Slagsfidur, at det var hans kiære Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Beiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Skj Elvens Bølge,
 Mit Vink du folge,
 Forsag kun ei!
 Til Fjeldet bundet,
 Har du dog fundet
 En bedre Wei.
 Du raft dig væbne,
 Velan, velan,
 Kæmp mod din Skiebne
 Alt som en Mand!

Alfader satte
 Blandt Biergets Skatte
 Dig hen, saa viik;

Men Rosens Bæger,
 Hvor Lobet leger,
 Kun naaer din Priis.
 Du opad stræber
 Fra gamle Slægt,
 Og modig dræber
 Din Tyngdevægt.

Med Jernets Binger
 Du rast dig svinger
 I Foraarsduft;
 Til Fjeldet baaret
 Har du dog kaaret
 Den lune Lust.
 Lad Bølgen vige,
 Og styr dig ei!
 Høst, du skal stige!
 Høi er din Vei.

See hisset oppe
 Paa Biergets Toppe
 I Morgengry,
 Der vil jeg hvile,
 Mod Himlen smile
 I Purpursty,
 Og drikke Staal
 Af Luften der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skær.

Slagfidur fólte sig befiælet af det vældigste Mod

det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans Hierte med Tonerne af denne Sang. Den lyse, gien-nemsigtige Skikkelse vinkede ham, han kastede Braagen og Sværdet paa Jorden, for desletterere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længere tvivlede om; vandrede derpaa af al Magt i Blinde op ad Fjeldet. Afstillelige Gange blev han mod i Hu, det var for ham, som om Noget drog ham ned i Dalen igien. Een Gang vendte han sig, da kom det ham for, som om hans Moders Gienfærd stod for ham i hvide Klæder, og sang:

Nyd det Liv,
 Dig Nornen skienkte,
 Med noisom Glæde!
 Kæmp ei mod Nornen,
 Ei mod Mimer,
 Ei mod Odin!
 Lad ei Banvid
 Dig bedaare,
 Ei det Onde
 Dig bedrage,
 Fly tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dansede den lustige Qvinde-skikkelse i Luften, og sang atter med skingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Kiæl du dig væbne,
 Mit Vink du lyde!
 Ond er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!

Mon Jordens Hele
 Git Ro og Rist,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidst?
 Da blev Koraller
 Til Diamanter;
 Da stød Krystaller
 I andre Kanter;
 Da skar ei Sværdet
 I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærdeð,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Ørn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Bjørn
 Fløi over Havet,
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sunget dette, fløi hun afsted, og Slagsfidur fulgte hende med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Bierg-Elve, for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper, item springe over brede Ridsler, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagsfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigtstræk fordreiede sig. Han blev bange, og vilde vende om igien; men det var for sild, en uimodstaaelig Magt

dreiv ham bestandig høiere, og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspids, saae han ved Daggrøhet, at det var en Svartalf. Slagfidur svimlede paa den høie Tinde. En umaadelig stor grøn Slette laae for hans Dine. Duggen, som blinkte i den matte Morgenrøde, vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den vellystigste Higen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alfen vendte sig, og sagde: „Dødstid!“ Og i det samme styrte Slagfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sønderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op, og betragtede de trede Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredie af Guld. Han tog den første, der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet langs en Klippe-Elv, fandt han endelig et Sted, hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Bæg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være passende, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Bæggen. Neppe havde han gjort det, førend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det stionne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundt omkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskjellig Størrelse og af samme Natur, som den, der sad i hans Brøders, Slagfidurs Hielm. Ovenover hang der store Krystaller af samme Farve, men af tusind forskjellig Skikkelser, ligesom Fjstapper, og ud-

giorde hele Støtter somme Steder; og allerøverst, hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykke Krat saa tæt i hinanden, at der aldeles Intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fjeldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed og Stilhed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt, at see, hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drøm eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde haft den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gik Baulundur hjem, og rensede og luttrede Malmet fra alt unyttigt Gruus og anden Tilfætning, smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelfstene. Dette Arbejde varede i adskillige Dage; men da de vare forløbne, tog han den Røgle, som var af Jern, og gik saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede, ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Væggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skær fra sig af Staal, der saae ud, som det var anløbet i Jlden. Midt i disse Staalfliser sadde lutter blaa Edelfstene, lig den, Sigil havde i sin Hielm. Midt i Kløften styrtede sig en Bierg-Elv, der fik sin Farve af den klare, milde Himmel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over den revnede Kløft, paa hvis Kanter voxte Kiærminder og Violser. Baulundur kunde ikke noksom forundre sig over dette Syn. Da han længe nok havde mættet sit Øie, hug han et stort Stykke

Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edelfstene. Derpaa løstede han det paa sine Skuldre, og gik ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lukte sig for ham, som den sidst havde giort. Af dette Jernmalm smeddede nu Baulundur et Sværd, hvis Hjalte han besatte med lutter blaae Edelfstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det fløvede Fjeldstykke som Leer. Da han var færdig dermed, tog han Guldnøglen, og gik atter hen i Fjeldet, og gjorde, hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plet ud Intet imod hvad han nu saa. Fjeldet var ikke revnet fra oven nedad, som hidindtil; men en hvælvet Buegang, giennem hvilken han kunde see Himlen og Havet paa den anden Side, laae for hans Øine. Indgangen til denne Buehvelving var bevoxet med unge Roser. Fra Væggene glimtede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner besprængte Væggene, og deriblandt allehaande Koraller og Krystaller af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: giennem Ridserne paa Klippen snoede sig paa en fast utrolig Maade Vinranter med modne Druer, der i Rodme og Storhed rappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte det skønne Syn, var Morgensolen lige overfor paa Himlen, som i det samme steg op af Havet for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glans. Baulundur udhuggede nu en stor Guldklump; men det varede længe, inden han kunde forlade Bierget,

thi han blev ikke mæt af at betragte den skønne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gik han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smedde han et jaare skönt og fagert Brystpandser, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han en Morgen: „Hvordan mon det gaaer mine Brødre?“ Erindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Skoven paa hiin Side; gik altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporrene. Da han nu kom did, hvor Sigil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen spejlt sig. Stedet derimod, hvor Slagsidur havde sat sit Mærke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Høien unge, bløde Græsstraae. I et Birketræ ved Siden af dette Sted sad der en Drossel; og hvergang der rørte sig en jagte Vind, saa at Vandplasken og det unge Græs bølgede, hævede den sin Røst, og sang heel jelsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Baulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkkelig Maade vare omkomne; gik altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: „Jeg sagde dem det vel!“ hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganste Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drøvelse. Dagen derpaa gik han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Bærksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Aars Udløb. Han smeddede nu allehaande kostelige Klenodier og Baaben, og blev

inden kort Tid berømt over det hele Land for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var tiid af at gjøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han trak paa et Bastbaand, og spændte hen under Loftet. Svergang han havde faaet en Ring færdig, og trak den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru Alvilde, hvor sagert disse Ringe vilde klæde hendes spæde Fingre og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syv hundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Midudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Dinene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganske Land for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gik ham Intet mere til Hierte, end naar han hørte, at en af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giesmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialde med egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede flette Viser; thi da Midudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet Intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forsængeligt, saa at han, skøndt han paa Siæl og Krop var heel afmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstændig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Liggendefæ, førend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg, og skælvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt, at stille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Miding, saa

indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bævelse. Efter at altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa en af sine fornemste Hirdmænd, og sagde: „Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Bautundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Solv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Baaben og kostelige Menodier. Da jeg nu fuldvel veed, at han er kommen til mit Land som en arm Biergfin, saa er jeg fast vis paa, at han har saaet denne Skat ved Røveri, eller ved Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilsiges de Stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det at vi i Nattens Stilhed kunne ride til Bautundurs Gaard og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem.“ Hirdmanden svarede hertil: „At du, Konning Ridudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tyffes det mig selsomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham; men er han ved Seid eller anden Kunst jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange.“ Konning Ridudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag, og Hirdmandens Pande haard, faldt Sværdet uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Ridudr saae, at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sit Spiid, og giennemboiede den

forbavne Bersærts Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem, hvad han havde i Sinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare seige og frøgtomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, Klædte de sig i Jern, og gjordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig med blanke Spiid i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Baulundurs Gaard i Ulfssdalen. Konning Ridudr var meget urolig paa Veien; thi det var Maanstin, og hvergang de blanke Spiid glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig jagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Dine strax forblindedes af det mogle Guld, besol han en af sine Mænd at tage Bajtbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skønneste paa sin Finger, og bød dem derpaa hænge Baandet op igien, og stiuile sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Baulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt giennem Gaarden. Konning Ridudr sagde: „Nu hører jeg

Baulundur komme. Der skal Førlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager eder derfor vel i Agt, at Ingen af eder geraader i Fare ved at overise sig; og byder og befaler jeg her ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv."

Baulundur kom nu ind ad Døren med en Biørn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Nadvære. Thi han havde den ganske Dag intet Bilde truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin kiære Hustru Alvild og paa sine Brødre. Træt havde han sat sig paa et Klippestykke med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger i uforstyrret Mag; en Biørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt, og kom nu saaledes tungsindig og belæstet hjem. Da han altsaa havde flaaet Huden af Biørnen, pustede han Bloderne op paa Arnestedet, og lagde tørre Riis og Aviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en høj Lue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Biørnens Blod, og kastede det paa Jlden for Odin og Thor; da han det havde gjort, tog han en Birketrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrøde Granbær, den lagde han ogsaa paa Jlden, og offrede Freia den. Gav sig derpaa til at hugge Stinkerne fra Biørnen, hvilke han satte paa sit Spiud, og stegte dem, til de havde nok. Da det var gjort, hentede han en Staal med Miød, hvorpaa han holdt sit Maaltid, og

draf sine Brødre, Eigið og Slagfíður, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spillede han Bjørnehuden ud med Træpinde, at den skulde tørres for Vinden. Da det var skeet, steg han op, og tog Bastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi han boede affides mellem Fjeldene, og havde der været Røvere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. „Er maaskee min Hustru Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn,“ tænkte han, „paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig?“ Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet rørte sig, sagde han: „Indtil Freia igien sender mig sin glædebringende Mo Hnos til Husværelse, overgiver jeg mig i din Vold, blødarmede Siofn!“ Hvorpaa han strakte sig hen ad Løibænten, og sov roligt ind.

Da nu Konning Ríður mærkede, at Baulundur sov hardt nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og beføl dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier, hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Baulundur blev overvætt forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saa mange bevæbnede Mænd. Han troede, det var Røvere, og raabte derfor: „Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig løs igien; thi jeg lover eder, at jeg aldeles ikke skal modsætte mig eders Daad, hvilket vel desuden kun lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun een.“ Konning Ríður svarede: „Store Løfter og

sledste Ord gav Loke i Jotunheim; men Jetterne sveg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stemand, som du maaſkee formasteligen holder mig for at være, men Midudr, din Konning og Herre." Baulundur svarede: „Stor Vre og Værdighed beviser I min Hytte med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Bolt og Jern, som en Ildgierningsmand?" Midudr svarede: „Jeg kiender dig fuldvel, Baulundur! Fattig komst du herved fra Finmarken til mit Land, og nu eier du bedre Drikkekar og Menodier, end Midudr i sin Sal. Hure gaaer det til?" Baulundur sagde: „Er jeg paa Thinge læret for noget Røveri eller Hærværk, da gjør I vel i at føre mig bunden til Tårnet; men er jeg ikke det, hvi misandler I mig da?" Midudr svarede: „Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Guds, da est du en arg Trolldmand, som Snildhed byder mig at have et vaagent Øie med." Baulundur sagde: „Var jeg en Trolldmand, da var det mig en let Sag, hurtigen at sonderbryde disse Lænker. Jeg veed ikke, at jeg forsættligen haver berøvet Nogen Noget; er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad for Resten Gudernes milde og beshynderlige Gaver angaaer, da gjør intet Menniske vel i at misunde dem; thi ligesaa lidet lade de sig meddele, som de lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg købe min Frihed saa dyrt, du skatter den." Midudr vendte sig til sine Mænd, og sagde: „Jeg vil ikke længer høre paa hans argeliftige og forvorpne Ord. Fører hannem bort!" Da Kongen havde sagt dette, førte Drabanterne Baulundur

affted, som rolig fandt sig i sin Stiebne, da han saae, det intet nyttede, at sætte sig derimod. Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, og Konning Midudr besol, at disse skulde bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Baulundur lod han kaste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede ved at see den store Rigdom og den skønne Glands af de mangfoldige Edelftene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Menodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædte han sig meget ved at eie Baulundurs herlige Sværd, hvis Fæste, der var hamret i Skikkelse som Asa-Thors Stridshammer, hiin Miølnir, var besat med de kosteligste blaa Edelftene, hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Aqvæld, som hun sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tylledes bedst at giøre ved Baulundur, da han ikke holdt det raadeligt, at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager, saa qvad hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sifferi vædes,
Naar Sværdet sit han skuer,
Og naar han paa Baudvild
Ringene kiender.
Da skule vist hans Dine,
Som paa den værste Slange.
Skærer sønder

Hans stærke Sener,
 Og sætter ham siden
 Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rødt Taarn fra utænkkelige Tider, bevoget med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Baulundur, efter at de først havde overfaret hans Ankelsener efter Dronningens Befaling. Her gave de ham hans Smedde-Værktøi, og indsatte til ham de Rister med Guld, som vare fundne i hans Glemmer. Og maatte han nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Drickelar, Hielme og deslige for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Den, da Nidudr frygtede for, at Andre skulde forkomme Noget af Statten, hvis han sendte dem did.

Her sad nu Baulundur henved et Mars Tid, og arbeidede usfortrøden, thi kun ved at arbejde glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Konning Nidudr havde befaleet ham, inden en vis Tid at smedde en fuld Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbeidede paa Skioldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Asernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hlidskialf, og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadte Frigga ind med sine Diser i Balhalla blandt Einheriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene, og drucke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Fisseri paa Ha-

vet, hvorlunde han forfærdede Ymer Kæmpe med at trække den store Orm Jormungarder op med sin Krog. Men da han nu vilde forestille Freia, sidde i Folkvangur mellem de Elstende, og i Freias Ansigt grandgiveligen havde udtrykt sin kiære Hustru Alvildes Na-syn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Øine, saa at han ikke længer kunde see at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igjen, saa at Graaden ikke længer qvalte hans Stemme, da raabte han med høi Røst: „Al, min skionne og inderlig elskede Hustru! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme hos Freia i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Al! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaaren Kæmpe er jeg bleven forvandet til en usjel, lemlæstet Træl. Her sidder jeg, fort af Kul og Støv, med Øinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeide, lænket til en Steen, med overskaarne Ankelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa, at den Ridning Konning Ridubr bramrer med mine Ridomme, og høster Frugten af min sure Sved. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab, thi vil jeg derfor ogsaa som snarest gjøre en Ende derpaa.“ Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Odden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velslingende

uden for Jernstængerne paa hans Bindue. Sommer-
 aftenen var rolig og klar, og Solen, som dalede, la-
 stede, som til et Farvel, sit røde Skin giennem Ab-
 ningen paa den tykke Muur ind i Fængselet til Bau-
 lundur. Han fik Øjst til endnu en Gang at betragte
 Naturen for sin Død, reiste sig derfor, og steg op paa
 Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade
 naaede han Binduet, fra hvilket han havde en fri Ud-
 sigt. Havet gik lige op til hans Fængetaarn. En
 Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod
 et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Qvinde og
 sine Børn uden for Døren. Lige overfor gik Solen
 ned i Havet, og i dens røde, liflige Skær tumlede og
 varmede sig de kolde Bølger. Imidlertid sang Fug-
 len bestandig paa Taarnet over Binduet. Baulundur
 var saare underlig i Hu. Det var denne fagre og
 milde Egn, der ligejom havde loffet ham ned fra det
 farveløse, kolde Finmarlen, og paa denne Maade
 været Marjag i hans Brødres og hans egen Under-
 gang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet
 nedstunken paa sine Arme laae han længe maalløs og
 tankefuld saadan i Binduet, og stirrede hen ad Hav-
 sladen. Han havde mange forvirrede Tanker. Da han
 kom til sig selv igien, var det, som om hans Siæl
 havde gjort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den
 havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa
 Havet. Dets Bølger vare ikke længer røde, men for-
 sølvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt
 borte, hvor Havet var lysest, saae han Noget tumle sig.
 Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel
 nær, saae han, at det var en Havsrue, der til Vælte-

stedet var at see til som en deilig ung nogen Kvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Vine vare blaae, som Habet, og hendes fulde Lokker og Bryster bølgede blidt, som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strængeleg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bølgernes Risten, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Baulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans Bindue, holdt hun stille, hævede sin Røst, og sang:

Hvi frygter den Ræmpe,
Hvem Mornen er god?
Kan Modgang neddæmpe
Hans glødende Mod?
Den røde Karfunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

At! herlige, skionne
Er Farverne hver.
Sødt qvæger det grønne
Husvalende Stier.
Og Valhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Saa fro paa det lyse,
Hvitvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
Da flyer det i Løn.

I venlige Sommer
 Kun Skoven er grøn.
 Saa gierne de blaane,
 Luftbuen og Elv;
 Men Glandsen de laane,
 De har den ei selv.

Hvad aldrig hordøde,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hiin røde,
 I sig den bestaaer.
 I Alt den sig mænger,
 Fra Solen nedfaldt;
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Alt, Skiebne! du isner.
 I Livet er Frø,
 Som spirer, og visner,
 Som Blomster og Hø;
 Som tørres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes, og hildes
 I bældørke Nat.

Den salige Kiærne,
 Som Odin har lagt,
 Som Korneerne værne
 Med Omhu og Vagt,

Som Stormen ei tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til fiæf den udspringer —
 Er fielden og stor.

Med Diger og Bæle
 De standse dens Bei;
 Men reent den at quæle,
 Det mægte de ei.
 Snart atter den skuer
 Med hvirvlende Top
 Og skønnere Luer
 Mod Himmelen op,

Og bryder sin Farve
 Med flammende Hav,
 Og byder hver Farve
 Staae frem af sin Grav.
 Og Kiærlighed iler
 Fra Himmels Skyer,
 Og Sommeren smiler,
 Og Vinteren skyer.

Da Havfruen havde sunget denne Sang, saae hun op til Baulundurs Vindue, og smilte blideligt til ham, hvorpaa hun svømmede hen ad Havsladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Strængelegen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dulkede hun ned; hvorpaa Fuglen fløi bort fra Vinduet, og Maanen dalede bag Skoven. Baulundur

lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hjerter, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Midudr i Baulundurs Fængsel, og fandt blandt Andet de trende Nøgler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret, at han tog en Øxe, og truede med at fløve Baulundurs Hoved, hvis han ikke jagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befrielse, og sige deres besynderlige og hoisfortræffelige Egenstaber. Herover blev Kongen heel glad, og tog Nøglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkelig forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig saa Dage derefter paa Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som Baulundur havde betegnet ham, deelte han sine Folk i trende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen ellers vilde gjøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til en af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken han befalede at sætte den imod Biergbæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sonder fra oven til nedan. Men da Kongen befalede sine Mænd at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoxet med grønne Urter, var ikke Andet end et bundløst Klæder, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrte, og først den, som havde Nøglen i Hænde. Af dem, som ei kvaltes i Klædet, omkomme Nogle

paa en endnu mere uheldig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Krydstaller, dryppede deres Gift ned paa dem, hvilket opløste deres Jernbrynier, og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Anden. Kun med Nød og neppe slap Kongen og nogle saa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, lukkede Bierget sig pludselig. Konning Ríður var over denne selsomme Begivenhed bleven saa svag af Stræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Møstet under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igjen. Derpaa sagde han: „Det er vel, at Ingen i de andre to Høbe har været med, eller veed Noget af Udsaldet; thi skøndt jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Sioglerier og Trolldomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig efter at vide, hvordan det vil gaa, naar man bruger de andre tvende Røglere, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ven Storbjørn! disse Røglere, og giv hver Høb sin, og siig dem, det er min Villie, at de skal forfare, ligesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den ene Høb ikke seer Udsaldet af den andens Foretagende!“ Storbjørn sagde: „Giv mig kun Røglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end Trolldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og vil selv være med.“ Dette tyktes Kongen vel at være. Gik derpaa Storbjørn bort, og kom til de andre tvende Høbe, og sagde dem Kongens Bud, hvorpaa den ene blev tilbage igjen,

men den anden gif med Storbjørn til Fjeldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbjørn Jernnøglen til Een af Mængden, og bad ham sætte den mod Bæggen; og da nu Bæggen efter Sædvane var revnet, beføl han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, førend en Biergstrøm, skummende og med megen Bølge, som en blaa fraadende Slange, styrtede sig frem, saa at de Fleste druknede, og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbjørn, at de, som vare blevne tilovers, hvilke kun vare faare faa, skulde begive sig hen til Kongen og sige ham, hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gif han til den tredje Hob, og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og beføl demnem at gaae dristelig frem, men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fjeldet var revnet, hød han Mændene gaae ind, og saa gjorde de. Og mærkede de til intet Ondt; men Bæggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbjørn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tværtimod saae det meget Guld, som forblindede hans Øine, glemte han al sin Frygt, og gif ind i Fjeldet med de Andre. Foer der da pludselig med meget Bulder og Brag i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprublende Drage, og qvalte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen, og fortalte, hvad hændet var. Da Konning Midudr havde hørt dette, beføl han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden

tilbageblevne Flot at sthynde sig hiem med ham over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Baulundur siddet rolig og uførtroden i sit Bærksted paa Sævarsted; og da Kongen havde befaleet ham at smedde en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Hielm, et Skjold og et Par Brynhoser til Veie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hiem, i den Tanke at forfærde alle Tilstedeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente sig. Til den Hensigt var ogsaa Guldrustningen bestemt. Da nu Konningen kom hiem, mødte ham Dronningen, hans Hustru, og Baudvild, hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham, at Salen var fuld af fornemme Giester, spurgte ham tillige heel begierligen, hvordan Sagen var løbet af, og om han havde gjort et godt Bytte. Tillige sagde de ham, at Guldrustningen var færdig, og laae i Baabehuset, hvor han kunde drage den paa, inden han traadte ind for Giesterne. Kongen var knap paa Ord, sagde, at det var vel, og at de kun skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden skulde de saae Alting at vide. Derpaa gik Dronningen ind i Salen med sin Dotter, og skienkte for Giesterne; men Kongen ganger ind i Baabehuset, og drog paa sig Rustningen, og satte Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Baulundur forhen havde gjort, hvoraf

Haandsfanget var besat med de blaa Edelstene; gif
 saa ind i Salen blandt Giesterne, og satte sig i Høi-
 sædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige
 Kæmper saare forbausede, og troede de fast at skue
 Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men
 da de skuede noiere til, bleve de snart satte ud af
 denne Bildfarelse, thi hans Ansigt, som var lidet,
 magert og blegt, havde Intet tilfælles med den drabe-
 lige Strids gud uden Indfatningen. Imidlertid for-
 undrede de sig meget over den rige Pragt, saavel som
 over de Smykker og Edelstene, hvormed Dronningen
 og hendes Dotter vare prydede, hvilket især klædte den
 Sidste vel, som var saare skøn, men hoffærdig og
 grum, som Moderen. Da de havde holdet et prægtigt
 Maaltid, og Misdhornene vare vandret lysteligt bænkom
 adskillige Gange, bleve de alle muntre, og bade Kongen
 at sige og vise dem Ophavsmanden til denne kostbare
 og meget kunstige Pragt. Da nu Midudr havde
 drukket meget, og saaledes mistet endeel af sin sædvan-
 lige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter
 som snarest at kunne udføre den Hevn, han havde til-
 tænkt Baulundur for sit mislykkede Foretagende og
 det Nederlag, han havde lidt paa sine Mænd, saa
 overantvordede han Nøglen til Fangetaarnet til en
 Jarl, som Eivind hed, samt tvende andre Mænd, og
 besol dem at bringe Baulundur hid, læggende den
 Advarsel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar
 han kom der næste Gang, da skulde det komme dem
 dyrt at staae. Ligeledes besol han dem at udrette
 hans Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge
 altsaa, og satte sig i Baaden, og fore over til Sævar-

sted. Paa Beien faldt den Ene af dem i Vandet af Drukkenstak, ham lode de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme saaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Baulundur bestæftiget med at arbejde, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham, og lagde ham i Baaden, og førte ham i Hast til Kongens Gaard; der bære de ham ind, ført af Kul og Stov, som han var, og satte hannem til Stue for Giefterne. Hvorpaa Eivind Jarl gif frem for Kongen, og sagde: „Have vi saaledes efterkommet din Villie, og ville vi nu sthynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge, til vi havde fuldført vort Verinde, for ikke at gjøre dig Tiden lang, Herre Konge!“ Nidudr sagde: „Lader hannem ligge! Er han ikke druknet endnu, drukner han aldrig. Men for eders Guldstak og Hengivenhed for mig modtager disse Gaver!“ Hvorpaa han hængte dem hver en Guldkiæde om Halsen. Giefterne forundrede sig meget over den trogede Krøbling, der kunde gjøre saa mange mærkelige Ting. Nidudr sagde: „Denne Dverg har engang været en statlig Kæmpe, stær og velbaaren; men jeg har gjort ham træet af at staae sin hele Livstid.“ Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere, og sagde: „Skde skulde de finste Møer lide saa magelig en Beiler, Baulundur! og ilde vilde du nu være stedt i Kamp med de overstaarne Hæser.“ Baulundur sad ganske stil, og taalte rolig alle disse Forsmædelser, indtil en af Kongens Sønner tog et Stegebeen, og kastede ham det i Panden. Da blev Baulundur vred, greb det igien, og hug det til Nidudr, saa at Fiæderen, hvormed Kongen

havde fastspændt Hielmen, brast, og den faldt ham af Hovedet. Giefterne jagde, at det var en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kongen, at han skulde lade ham føre med Fred tilbage til sit Buur. Men nu reisste Kongen sig, og sagde: „Ondt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid, at han nu ogsaa faaer sin Straf.“ Fortalte dem derpaa sin hele Reise til Bierget, og alt det Kogleri, som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giefterne det hørte, sagde de, at det var billigt, slig en arg og skadelig Trolld fik en skiellig Straf. Hvor- paa Ridudr sagde: „Det kunde jeg berøve ham Livet; men liden vilde denne Straf være, da en saa uselig Krøbling maatte ansee det for en stor Lykke, at døe. Da jeg desuden endnu haver af Guld et klækkeligt Forraad, saa vil jeg lade ham leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke skal sige, at han ustraffet har tilført mig saa stor Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort, mine Trælle! og stiunger ud hans ene Die, thi han kan vel herefter arbejde ved eet Øys.“

Alt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Ustyldighed, saa hjalp det ham plat ud Intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiunge hans Die ud, da hun var øvet i Lægekunsten, og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev bragt ud i et andet Kammer af- sides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udstikke hans Die. Da nu Baulundur saae hende komme, og mærkede, hvad hun havde i

Sinde, da hævede han sin Stemme, og sagde: „Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Ridurs Bold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Riding, end han, findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Afsyn. Men du, o Mo! vær ikke Freia, som saante dig sin Skønhed, ved at træde den bruneste Troldehex i Niflheim ind i Embedet. Det sømmer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaa Blomster, som voxe paa Marken, og ikke at føre et saadant flammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Liv. Lad dig derfor bevæge af min Bøn, thi til dig værner det mig ei at bede, og lemlæst mig ikke mere, end jeg allerede er lemlæstet. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne, at jeg er uskyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag.“ Skøndt nu vel slige Ord burde have rørt den meest glubende Bjørn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det smertelige og forsmædelige Saar. Efter at hun altsaa først havde befaleet en af Trællene at holde med Haanden over hans andet Liv, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Diet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Dieblik taug Baulundur stille, og sad i dybe

Tanker, hensiunken i sig selv; hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulfundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Die over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukkede han, og sagde: „Ti Gange værre, end før, er jeg nu tilfredt. Mere og mere lemlæste de mig, og min Harm bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Hafsruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedsiunkne Siæl med et dunkelt Haab; men Nidurs Nidingsfærd og hans Datters Grumhed har udslettet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Død at komme til Odin i Valhalla, eller i det mindste med de forløste Trælle til Thor i Thrudvanger. Men først, I trende dybtstirrende Møer: du, Urd! og du, Barande! og du, Skuld! Hevn, Hevn over Nidur og hans ganste Huus!“

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis fierne og halv hendøde Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siæls Øre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udslettet af Tidens Haand — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til Grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det sejrer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nødens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulfundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanker, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saae

tvende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned hen imod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: „Sikkert er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig jelsom Sang at bevæge mig til at beholde Livet og saaledes længer at bære min Ulykke.“ Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Røsten kiendte han Konning Midudrs Sønner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: „Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud, hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem.“ Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brydeøge, som laae ved Siden af ham, og giemte den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Sønner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik hen imod Baulundur, og sagde: „Vor Fader, Konning Midudr, er paa en Rejse oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilsteder ham at give os, sine Egtebørn, hvad os tilkommer, saa ere vi selv i Nat hidseilede, for at bemægtige os Noget af Statten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa, at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel.“ Baulundur sagde: „Kiære Herrer og Kongesønner! vel haver Arbeid og Elendighed næsten gaanske nedbrudt saavel mine Siæls- som Legems-Kræfter; men dog haver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at jeg skulde sætte mig imod eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogjaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax

her flyer eder Nøglen til Kisten, samt gjør eder den forlangte Ed i de høie Guders Navn, at jeg ikke skal forraade eder." Hvorpaa han flyede dem Nøglen, og sagde: „Nabner den Kiste, der staaer her jævnsides mig; der ville I tilfulde finde Maalet for eders Døster." Brødrene toge nu Nøglen, og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten nøiere og møtte deres Dine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udlidende over Kisteranden. Da Baulundur det saa, greb han pludselig sin Øge, løstede den høit op, og slog med eet Hug begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede tilbage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod. Derpaa lukkede Baulundur Kisten til, og sagde: „Mætter nu eders Dine!" Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde Kroppe. Da han nu af de tvende Brødre havde hørt, at Konning Midudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: „Skiondt denne Slange-Vet fra Niflheim ganske har berøvet mig min Kraft og min Dannished, og gjort mig til en værkbruden Træl, ja forenet sig for med onde og stammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skiændsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyfelig Hevn; haaber ogsaa, at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis, Nørnerne give mig paa, at de ikke have lukket deres Øren for mine hevnsraabende Bønner." Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog

Hovederne ud, hvoraf han fangede Hiernesfallerne, og blegede dem i Solen, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og fieldne Drifkefar. Lindjerne i deres Dine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunde været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Midudr kom hjem fra Reisen, og besøgte Baulundur, forærede denne ham Drifkefaalerne, og sagde, at det var et Par fieldne Muslingesfaller, som af Søen vare drevne ind under hans Vindue paa Holmen, og som han med stor Besværlighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af fieldne Menodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd en Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast, at de vare druknede paa en liden Sofart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemteste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Gravøl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den Første med Armbaandene, den Anden med Halsbaandet og desforuden med den skønne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han

fordum havde taget af Bafthaandet i Baufundurs Gaard. Giefterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, fom Kongen samt hans Hufrun og Dotter havde at fremvife, og blev der druffet fvarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midienat, ret fom Hanen gol, blev Glæden pludfelig forfhyrret; thi Konning Midubr, fom juft vilde fætte en af Skaalerne til Munden, folte fig pludfelig betaget af en ganfle ufædvanlig Hovedpine. Dronningen, fom aldrig kunde blive fied af at betragte de fktionne Armsmykker, folte den græsfeligfte Smerte i fine Dine tillige med en for Forfærdelfe, thi ved de døfige Lys, fom man havde glemt at pudfe, ftraalte de formeente Edelftene faa felfomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, fom fad med Halsbaandet, folte fig ogfaa paa een Gang overvældet af den heftigfte Tandværk; faa at Giefterne maatte bryde op, og de kongelige Frænder lagde fig til Sengs, hvor de dog ingen Hufvælfte nøde, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag, feilede dem albeles Intet; de troede altsaa, at det kun havde været en Virkning af den ufædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem ufædvanlig nedflaaet; thi ved den hurtige Afslæden i Aftes havde hun glemt at tage Guldringen af fin Arm, i de heftige Tandfmerter havde hun i Sovne ftodt Armen mod Bæggen, og bruffet nogle Zirater i Stykker paa Ringen. Da den nu var gjort overmaade kunftigt, og var af for Bærbi, turde hun ikke aabenbare dette for fin Fader, fom var en hidfig og grum Mand; ligesaa lidet turde hun fige

Moderen det. Da det lakkede mod Qvæld, gif hun ud i Lunden, som omkrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Baulundurs Fangerlaarn. „Al!“ tænkte hun da, „dersom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl saa stor Forsmædelse, saa kunde han vel hielpe mig.“ Men da Baudvild for Resten besad et mandigt og usforsagt Sindelag, saa tænkte hun videre: „Jeg vil, naar det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaae Varer, roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at gjøre mig Ringen i Stand. Sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at hevne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt, at tvinge en lænket Krøbling.“ Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behøvede at frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den modige Baudvilde sig i Baaden, der var lænket til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde listet sig Nøglen; roede sig derpaa usforsagt og rolig ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Bei, hørvede en gammel Nøkke med et langt Skiæg af Tang sit Hoved op over Havfladen, i det han med den ene Haand standsede Baaden, og qvød:

Havet er bedrageligt;
 Mere bedragelig
 Fangen Mands Tro.
 Ei han bøder paa
 Brustne Smykke,
 Snarere røver han
 Dig et bedre.

Baudvild slog den gamle Nøkke med Varen paa Hove-

det, og sagde: „Synst til Bunds, Tangstæg!“ Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller paa de Barsler, hvorigiennem de ofte ligesom advare Menneskene. Saaledes kom hun da nu til Baulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligesledes tillistet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, førend der opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Sværtsættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hevn. Tilstalte han derfor Baudvilde meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at gjøre Smykket i Stand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han, maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: „Hvoraf kommer det, at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod?“ Baulundur svarede: „Det er af et Par unge Sælhunde, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det.“ Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krydset døsiggiørende Urter. Dette uddrak hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk, og faldt strax i Søvn. Da Baulundur mærkede, at hun sov fast nok, fælede han Lænkerne af sig, og fik sin Billie med hende, hvorpaa han sagde: „Gaf nu hjem til din Fader, og siig ham, at nu døer Baulundur rolig og trøst; thi skiondt han paa en skændig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Guds, saa har jeg dog midt i min Asmagt hevnet mig over ham og hans Æt paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drifteskaaler, han saa begierlig fylder med Mød,

og lader vanke omkring, naar han har Giefter hos sig, ere hans kjædelige Spinneres, Grams og Stules, Hjerne-staller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod, hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubethdelige Mænd, heller ikke var hans Kiærlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilføjet. Men nu er jeg noksom og tifold hevet; thi du, som berøvede mig det kostelige Menodie, mit halve Syn, uagtet min ynskelige Bøn, dig haver jeg nu berøvet det, som kosteligere er. Og neppe vil nu Rogen af de mægtige Konger, som din Fader i Tanterne haver anseet for dine Beilere, faae Lykt til at ægte dig, der er fræntet af hans usleste Træl."

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt, og sagde: „Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er steet, bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn. Far altjaa uhevet til Niflheim, Forræder!“ Hvorpaa hun tog et Spiud, og stak med det efter Baulundur. Men Baulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder, og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes, at den maatte falde Niddur i Dinene. Da det var steet, greb han Spiudet, og raabte: „Nu er min Time kommen.“ Hvorpaa han satte det mod Væggen, for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængeleg; og skøndt det allerede var høi lys Dag, og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, sunklende Stierne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække. Ligeledes blev han, til ikke liden Forundring, i det klare, utaagede Veir en stor og i alle Farver stærkspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stiernens glimte, og sank ned i Havet lige for hans Buur. Baulundur glemte ganske sit Forfæt ved dette saare skønne og høist behagelige Syn, og steg op i Vinduet. Her vogte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hidsat paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stiernens kom nærmere; og skøndt der var et langt Stykke Veimellem Taarnet og Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den søde Lugt af de unge Roser, som aabnede sig ved Stiernens Glands. Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende Regnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stierne, var Freias straalende Guldfarm. Paa Armen sad den høie Asynia selv i al sin Pragt og Herlighed, og ved hver Side af hende tvende Møer, som han endnu ikke kjendte. Freia selv havde et stort blaat bølgende Klædebon om sine hvide Skuldre, som slagrede langt tilbage, og tabte sig i den rene Himmel. Møen paa venstre Side havde en underlig Dragt af friske sammenheftede Blade og grønne Krandsje; men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit; thi meget ligere tyktes ham de trende

Gubinder paa Guldskarmen at være Guldflumpen med Edelstenene, han og hans Brødre fordiu havde fundet i Finmarken, end Møerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Alfer omsvævede Karmen, medens den bevægede sig frem; Nogle af dem spillede, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Røkning ved at slagre med de brede Svanevinger. For Karmen vare tvende store Bildkatter, der i Bægt og Udseende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa en findrig og billedlig Maade gave tilkiende, hvorlunde det sømmer sig Belysten at være den rene Elstovs Slave, i det den tilige ved sin ubændige Higen skynder den frem. Da Karmen var kommen til Regnbuens Ende, blev Baufundur hartad forfærdet, thi det lod, som om den vilde styrte sig ned i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og Qvinde stode sig op fra Havsens Bund, omringede af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle Mand var Havguden Egir, Qvinden hans Hustru Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre. Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk, alvorlig Mine, og et Net i Haanden, hvori hun fangede de druknede Mænds Legemer, havde i Dag ikke dette Net, og saae mild ud. De unge smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede med Siv, og snoede sig rundt om deres smukke Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Den paa denne Hval kørte Freia fra Regnbuen. Hvor- paa Alferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring svømmede Havfruerne, blandt hvilke Nogle grebe i Harper, og sang, hvilket lod, som

naar milde Vaarbolger flaae op paa Strandbredden, søge tusinde Udveie tilbage giennem de smaa runde Stene, og skumme imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Baulundurs aabne Fængselsdør med de skønne Qvinder, der sadde ved Siden af hende, hvoraf Baulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans kiære Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maalløs med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned ad hans blege Kinder. Da nu Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfsiften stille. Hvorpaa Freia steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur, og sagde: „Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finnesøn! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevnet; men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogen Tid siden spaaet af en Havfrue, og vil du vel mindes, hvad hun sang om Farverne, om Kiærlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødmende og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Glidstials paa min Forbøn nu skienker dig for hele din Livstid; og naar du engang doer, da skal hun tage dig i sine Kiærlighedsfulde Arme, og svinge sig op med dig til Valastials, hvor du skal smedde straalende Driskehorn og Harnister for Guder og Einheriar.“ Derpaa vinkte Freia den skønne Qvinde frem i den selsomme grønne Dragt af sammenslettede

Blade. Hun havde en af Jorden opgravet Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaa Skiver af Roden, og lagde dem paa Baulundurs overskaarne Ankelsener samt paa hans udstukne Die; derpaa tog hun nogle Blade af sit Skjort og lagde derover, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde Baulundur: „Nu føler jeg fuldvel, at den hulde Eir, Lægekunstens milde Dija, haver lagt Haand paa mig.“ Freia smilte i sit himmelblaa Klædebon, og sagde hertil: „Naar Sielen har en vis og virkelig kjær Gienstand, da kan Eir læge, og Freia lykkeligøre Hjertet i dennes Følgeskab; men uden den maatte de hver for sig blive grumme Valkyrier, som Svanhvide og Alfrune, der ikke lade sig nøie med blot at dræbe paa Balpladsen.“ Da hun havde sagt dette, traadte hendes Mø, den blide Siofna, frem med de hulde Blii og de halvtillukkede Dienlaage, og med Balmuefrandsen over de mørke Lokker. Hun rørte med sin Finger ved Baulundurs Die, hvorpaa han faldt hen i en mild Sovn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet hen i en frisk Lovhytte midt i Skoven. Baudvilde løste de af hendes Baand, og lode Baaden drive til Land.

Baulundur sov nu sødt; men hen ad Dagningen havde han en underlig Drøm. Det kom ham for, som om han laae i sin kjære Hustru Alvildes Arme, og at i det samme Slagfidur og Eigil traadte bedrøvede frem for hans Seng med blege Kinder, blodige, og med foldede Hænder, stirrende paa ham. Da de saae hans Lykkelighed, smilte de, og han mærkede, det var dem kjær. Slagfidur, den Eldste, stod ham

nærmest, og boiede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham Noget. Eigil var længer borte. Han havde sat sig paa en Steen uden for Hytten, og talte uophørligt, men saa sagte, forvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde forstaae et Ord. Da nu Baulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin kiære Hustru Alvilbes Arme. Men i det han hævede sine Øine i Beiret, saa han over sit Hoved en grøn stor ghygende Green af Lovhytten, netop i samme Stilling, som han troede at have seet sin Broder Slagfidur, og lige saadan vinkende. Eigil talede endnu bestandig de forblummede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Men da Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Kildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Baulundur i Øinene; thi han havde elsket sine Brødre høit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilbe, og da hun havde omfavnet sin Husbonde, sagde hun: „Uden Tvivl, kiæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Sovn, og ved dine forrige Kræfter. Gaf derfor nu hen til Midudrs Gaard! Han sover endnu, og veed Intet af, hvad der er hændet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Giennemgangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, saa tag denne Raabe over din Rustning! Stiig ham derpaa, at Baulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham, hvad man nu skal gjøre!“ Om dette Forslag syntes Bau-

lundur vel. Han klædte sig i sit Harnis, tog derpaa Raaben over sig, og kom saaledes usforhindret ind i Kongens Sovestammer, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være en af hans Tienere. Baulundur traadte frem for Kongens Seng. Nidudr laae og sov, og stælvæde i Sovne. Baulundur raabte: „Vaagner op, Konning Nidudr!“ Nidudr vaagnede, og sagde: „Hvo vover at vække mig af min kongelige Sovn?“ Baulundur sagde: „Vædes ikke! Men en selsom Hændelse er skeet i Gaar, som maatte meldes eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Baulundur? Saa var ikke det skeet, som nu er skeet.“ Nidudr sagde: „Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i hans Ukselighed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser, og Tænderne klapper i min Mund.“ Baulundur sagde: „De Muslingeskaller, disse Skaaler ere giorte af, vare dog Intet imod de Perler, som de have hvælvet over; thi de vare eders Sønners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Baulundurs Bærsted; men eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bølger dog ikke vare nok til at afdvætte hendes Skamplet.“ Derpaa fortalte han hannem vidtløftigen Alt, hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd, og raabte med høi Røst: „Og nu er jeg selv kommen herhid, du Niding! for at give dig dit Banesaar.“ Hævede derpaa sit Sværd, for at slaae Nidudr ihjel. Men Nidudr var alt død af Skræk, og

foer saaledes til Hel, hvor han nu betales for alle sine Aldgierninger.

Baudvilbe, da hun vaagnede, sthyrtede sig i Søen; men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad der var skeet. Herpaa udraabte Almuen Baulundur til Konge over alt Midudr's Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og sindrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begravet i en Høi midt i Ulfedalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Inden i Høien finder man endnu den Dag i Dag en firkantet Bygning af store Kampestene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Død, da man troede, at hans Hustru Alvilbe efter Freias Tilfagn havde hævet hans Siæl i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Baulundur. Og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Baulundur smeddede Sværd med de blaa Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den diærveligen; men nu har det længe været borte. — Hermed endes Baulundur's Saga.

Anmærkninger

af

Udgiveren.

Vaulundurs Saga, som blev digtet i Mæret 1804, efter Thors Reise til Totunheim og før Langelands-Reise, udtom i Juli 1805 i anden Deel af Adam Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Side 5, Linie 1: og udhugge Jern.] Udhugge, forældet Datids-Pluraltalsform, for udhug. Ligeledes Side 7, Linie 21, og flere Steder, komme for kom; Side 8, Linie 2 og 19, siunge for sang.

Side 9, Linie 10-11: Fordi Eigil ad Renen hoded.] Høded (forældet), d. e. truede.

Side 13, Linie 18: med kloge og fornumstige Ord.) Fornumstige (forældet), d. e. fornuftige.

Side 13, Linie 28-29: Da de nu altjaa havde fyldt deres Braage med Jøde.] Til Ordet Braage have alle Kilderne Anmærkningen: „Radsjætte“, en Betydning, som neppe har nogen ypproglig Hjemmel.

Side 17, Linie 5: da er jeg en Mand disværre.] En Mand dis- (eller des-)værre var fordum En, som havde mistet sin Ære, en Mindremand, tre Marks Mand. Her er det brugt for: en uhyggelig Mand.

Side 30, Linie 25-27: en Virefrands . . ., som var indflettet med blodrode Granbær.] Ved Granbær menes vel Gran-togler.

Side 31, Linie 14-16: Indtil Freia igien sender mig . . .
Hnos, overgiver jeg mig i din Bold, . . . Stofn.] Hnos var
Freias lille Datter og Stofna den af Freias Moer, som vækker
de første Kjærlighedslængsler i unge Hjerter, men af Dehl. ogsaa
gjøres til Søvnens Gudinde.

Side 32, Linie 25-26: ligesaa lidet lade de sig meddele, som
de lade sig berøve.] Berøve staaer her i forældet Betydning for:
røveriagt borttage.

Side 34, sidste Linie, til Side 35, anden Linie: Thors
Kisteri o. s. v.] Smilg. den ottende Sang i Nordens Guder:
Thor besøger Jetten Hymir.

Side 35, Linie 2: den store Drm Formungarder.] Dehl.
skriver bestandig Formungarder for Formungander.

Side 39, Linie 13-14: Og bryder sin Larbe med flammende
Hav] d. e. Og bryder med sit Flammehav enhver Stranke.

Side 47, Linie 16: Jeg strænger dig høit ved alle Guderne.]
Strænger høit skal betyde sværger. Digteren bruger ogsaa
paa to andre Steder dette vismot efter misforstaaet Jelsandst
dannede Udtryk: i sin Oversættelse af Goethes Reineke Foss
1806 og i Tragedien Olaf den Hellige 1837.

Side 49, Linie 28-29: dog haver Ulykken endnu ikke gjort
mig saa vanvittig.] Vanvittig er efter ældre Sprogbrug
vidløs, uforstandig.

Side 56, Linie 23-24: ved hver Side af hende sad tvende
Moer.] Digteren mener: ved hver Side af hende sad en Mo.

